

Hồi 35

Giữa Trùng Vây Sức Cùng Định Nhị Thánh Chốn Thâm Sơn Lực Kiệt Gặp Thù Long

Nghe nhi tử hạ lệnh, Nhị Thánh không phản đối gì. Hiển nhiên hai lão này tuy tin chắc Đồng Thiên Kỳ không thể sống rời khỏi đây nhưng vẫn có ý đề phòng bất trắc.

Lập tức bọn võ sĩ bốn phía lùi dạt ra tới trăm trượng sát tận chân núi.

Viên Thánh Lăng Phi Nhã đưa mắt nhìn quanh rồi lừ lừ bước tới chỉ cách Đồng Thiên Kỳ năm thước mới dừng lại, lạnh lùng nói :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu sẽ đưa hồn ngươi về chín suối.

Đồng Thiên Kỳ liếc mắt lượng định tình hình. Phía trước là "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã, sau lưng là "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng cũng vừa đến cách chàng vài trượng, xung quanh khu vực rộng lớn bán kính chừng trăm trượng là vòng người và tuần khuyển dày đặc.

Chàng cất giọng tỉnh khô :

- Nhị vị có thể xuất thủ được rồi.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã cười nhạt, lắc đầu nói :

- Chỉ một mình lão phu là đủ.

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá tự tin đủ sức không ?

Trong lời chàng có ý khinh thị, tuy nhiên "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã không tỏ ra tức giận, chỉ cười nói :

- Giá như trước lúc ngươi bị nội thương, lão phu còn lao tâm khổ lực chút đỉnh. Còn bây giờ thì... hô hô hô... người cần lo đủ sức hay không đủ sức lại là người.

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn hai lượt nữa thấy phía xa rừng cây cao ngất rậm rì khoảng cách từ mình đến chân núi ước hơn trăm trượng. Dưới chân núi, võ sĩ Phi Hà đảo đứng dày đặc như rừng. Lúc này "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng đã đứng cách chàng hai mươi trượng, rõ ràng định chặn đường nếu chàng trốn chạy.

Đồng Thiên Kỳ nhắm tính :

- Lăng Phi Hồng biệt hiệu "Bằng Thánh" tất giỏi khinh công. Nếu lão cứ đứng phía đó thì ta không hy vọng gì thoát ra phía núi kia được. Muốn thoát thân xem ra chỉ còn buộc lão tham chiến bằng cách hãm "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vào nguy cơ. Nếu hôm nay ta không đánh bại được Nhị Thánh thì nơi này là đất táng thân của ta rồi.

Nghĩ vậy, chàng cười khẩy nói :

- Một người chặn đường rồi, người kia tấn công, quý đảo hôm nay bố trí thật chu đáo quá !

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã như không để ý đến lời mỉa mai này, chỉ nói :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu thật ngưỡng phục sự trấn tĩnh của ngươi. Bây giờ ai xuất thủ trước ?

Đồng Thiên Kỳ đáp :

- Tôn giá trước.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã không khách khí gì, cười nói :

- Không hề gì, không hề gì ! Lão phu thừa cơ ngươi...

Tuy nhiên lão không nói tiếp vì chợt nhớ đến cú đánh lén của Nhị Thánh vừa rồi

Đồng Thiên Kỳ nói mỉa :

- Thừa cơ người nguy... sao tôn giá không nói hết đi ? hành động của nhị vị vừa rồi chứng minh hùng hồn cho bốn chữ ấy.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã tuy miệng lưỡi xảo hoạt nhưng bây giờ cũng không biết tìm lời nào để biện bạch, trước mặt mấy trăm võ sĩ hàng đồ tử đồ tôn mà phải chịu đại nhục ấy thì dù có làm người thâm trầm bình tĩnh cũng khó lòng nín nhịn. Tuy nhiên lão giấu tia nhìn đầy sát cơ, ngẩng mặt cười lớn :

- Đồng Thiên Kỳ ! người nào lúc lâm tử cũng nên cho họ một phen đặc ý. Về võ công, ngươi đã không biểu hiện được thì cho ngươi miệng lưỡi thoải mái một chút cũng chẳng sao.

Đồng Thiên Kỳ ngậm vận nội công, nói:

- Ta và ngươi thử một chiêu xem về võ công, xem ai là người đặc ý ?

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã lúc này người đầy sát khí, ngậm vận nội công vào song chưởng, trầm giọng :

- Lão phu chính đang có ý ấy

Nói xong, sấn bước đến gần đối phương.

Trong giây lát, toàn đấu trường tĩnh lặng hẳn, đến nỗi tiếng một chiếc lá rơi vẫn còn nghe rõ.

Từ mặt biển mặt trời đã ló lên, những tia nắng đầu tiên chiếu rực rỡ lên sườn núi phía xa.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vẫn lừ lừ tiến tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ chỉ cách có ba thước. Hành động đó hiển nhiên hàm chứa sự khinh thị.

Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng thản nhiên. Phía trước đã không còn đường tiến, đằng sau cũng không có chỗ lùi.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vẫn bước lên. Khoảng cách chỉ còn hai thước.

Lão dừng chân, cười nói :

- Đồng Thiên Kỳ ngươi hãy liều mạng tiếp lão phu một chưởng.
- Tôn giá có khả năng quyết định đại cuộc không ?
- Đồng Thiên Kỳ ! Ngươi lúc này nội thương khá nặng, liều tiếp chiêu hiển nhiên là bất lợi. Tuy nhiên ngươi lại không thể thoát khỏi phạm vi chưởng phong của lão phu. Giá như ngươi xuất thủ trước ngươi đã tránh được tình thế bất lợi ấy rồi.

Lão nhân này đã tâm thâm độc, chỉ cần căn cứ vào lời nói cũng đủ biết.

Đồng Thiên Kỳ không hề nao núng vẫn cười tĩnh rụi :

- Tôn giá cứ việc thử xem.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã thấy lòng chấn động. Thật ra lão chưa hiểu rõ công lực của đối phương, nhưng theo lời đồn của thiên hạ và những điều lão đã chứng kiến thì thiếu niên này công lực không nhược và ẩn giấu sự tiềm tàng không lường trước được. Nhưng đã lỡ lời khoắc lác có cãi cũng không được nữa đành buông một tràng cười :

- Hô hô hô... lão phu đang muốn thử đây.

Lời chưa dứt, chưởng đã tung. Song chưởng nhằm thẳng vào trước ngực Đồng Thiên Kỳ vô cùng mãnh liệt nhưng tịnh không nghe tiếng chưởng phong.

Cự ly gần, chưởng thức nhanh, một vùng áp lực cực rộng tới một trượng vuông như bức tường thép vô hình ép tới.

Đồng Thiên Kỳ biết rõ thương thế của mình, nếu liều tiếp chiêu thì không trụ nổi muốn thoát nguy thì chỉ nên đối trí mà thôi.

Chàng liền vận công lên đôi chân. Chưởng thế của "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vừa xuất chàng đột nhiên hét to :

- "Hoàn long hồi phượng"

Đó là thức thứ bảy trong Tiềm long công.

Cả người Đồng Thiên Kỳ trông như một chiếc cột trụ màu trắng xoay với một tốc độ nóng mặt khiến người ta không sao tin nổi. Chưởng kinh của "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã phát ra bị giạt sang cả hai bên. Thế rồi Đồng Thiên Kỳ nhảy phắt ra ngoài dùng chưởng ảnh tới hơn bảy trượng, đứng an nhiên không hề thương tổn.

"viên Thánh ' Lăng Phi Nhã hấp háy đôi mắt ti hí như hạt đậu nhìn đối thủ, lão chết lặng vì ngạc nhiên, ghen tỵ và pha nổi sợ hãi. Bây giờ lão mới lo lắng đối phương có thể trốn thoát.

Theo bản năng, "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã quét mắt nhìn vòng vây trùng điệp của thủ hạ, đồng thời lão lại phi thân đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách năm thước.

- Đồng Thiên Kỳ ! Lão phu bây giờ mới hiểu hết giá trị sự hy sinh của Lăng Tùng. Bởi vì nhờ đó mà mi không còn sức phản kháng nữa rồi

Đồng Thiên Kỳ cả kinh. Chàng công nhận lão ta nói đúng. Tình thực, chàng không đủ công lực tiếp chiêu. Tuy nhiên, Đồng Thiên Kỳ vẫn giữ sắc mặt lạnh lùng, không chút biến động.

- Tôn giá nên nói rằng hấn chết một cách vô ích mới đúng.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã tức giận hét lên :

- Người xem nó chết vô ích hay hữu ích ?

Dứt lời lại xuất một chiêu "Phi hà vạn lý,"

Đồng Thiên Kỳ lại dùng chiêu thức "Hoàn long hồi phượng, toàn thân xoay như chong chóng.

Lần thứ hai, "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã cũng không nhận ra đối phương dùng chiêu thức gì, chỉ thấy thân pháp thi triển cực diệu, tất cả chưởng lực giạt cả sang bên, rốt cuộc Đồng Thiên Kỳ vẫn nhẹ nhàng tuột ra ngoài.

Hai lần lui, một xiêu sang tả. một chệch về hữu, cả hai lần chàng đã lùi lại hơn hai mươi trượng.

Thấy Đồng Thiên Kỳ rút ngắn cự ly "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng ở đằng sau như theo bản năng không nghĩ ngợi gì lùi thêm mười trượng, giữ vững khoảng cách tới đối phương như lúc ban đầu..

Hai lần xuất chiêu không thu được kết quả gì, "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã phát nộ. Lão hét to một tiếng phi thân tới xuất liền một lúc mười tám chiêu.

Cả một vùng không gian ba bốn trượng vuông rợp trời chưởng ảnh. Vùng áp lực dờn non chuyển núi khiến người đứng xa cũng bất giác rùng mình. Cả mười tám chưởng không có một chưởng nào hư.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy kinh hãi nghĩ thầm :

- Võ công của Phi Hà Nhị Thánh thật quả kinh nhân ! Nếu lão cứ tiếp tục giữ công thế này, dù ta không xuất chiêu đề kháng e rằng công lực cũng đến hồi cạn kiệt lúc đó không còn cách nào thoát hiểm được nữa.

Lần này, sau khi suy tính, chàng liền thi triển thân pháp theo "Thương long cửu hiện", thức thứ tám trong "Tiềm long cửu thức".

Chỉ thấy quanh chỗ Đồng Thiên Kỳ đang đứng bao phủ một khối xám lờ mờ, phút chốc không thấy dấu tích chàng đâu nữa.

"Uỳnh.. uỳnh.. uỳnh" một chuỗi mười tám âm thanh vang dội cả núi rừng, trên mặt đất dần hiện ra mười tám lỗ sâu tới bốn năm thước, cát bụi bay rào rào trong bán kính hơn mười trượng.

Phi thân nhảy ra khỏi đám bụi, Đồng Thiên Kỳ lại đứng an nhiên cách chỗ cũ trên mười trượng. Vậy là sau ba lần lùi, Đồng Thiên Kỳ đã cách nơi xuất phát hơn hai mươi trượng.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng lại lùi thêm mười trượng nữa để giữ cự ly. Thái độ lão lúc này không còn bình tĩnh như trước nữa. Nhưng vì đứng sau lưng nên "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng không thấy sắc mặt trắng bệch của Đồng Thiên Kỳ cùng với khóe môi rỉ máu ướt đầm cả ngực áo.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã tuy diện đối diện với Đồng Thiên Kỳ nhưng lúc này lão đang nộ khí xung thiên nên không quan sát kỹ đối phương, vừa thấy chàng thoát khỏi chưởng thức ác hiểm của mình, lão lại lao bổ tới vùng chưởng tấn công.

Lúc này lực phu ngũ tạng của Đồng Thiên Kỳ đã đau như lửa đốt, nhưng không dám lộ ra ngoài, mắt vẫn chăm chú theo dõi hành động của Nhị Thánh trước mặt và sau lưng, vẫn tiếp tục lùi về phía sau.

Thế rồi bên lùi vẫn cứ lùi, bên công vẫn cứ công. Mọi cặp mắt đổ dồn vào thân anh hai người trong vòng đất không ai để ý rằng cự ly đã cách điểm xuất phát ban đầu tới sáu mươi trượng.

Đột nhiên "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng nghe sau lưng truyền lại lời nhận xét của đám thuộc hạ tọa san quan chiến. Một người nói :

- Không ngờ tiểu tử Đồng Thiên Kỳ mới tí tuổi ranh mà có thể cầm cự với đại gia đã lâu mà chưa bại...

Người khác nói :

- Đó còn chưa kể Đồng Thiên Kỳ đã bị thương trước nữa, nếu không...

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng quay lại nhìn, tiếng bàn luận lập tức im bật. Lúc này lão chợt phát hiện ra chỗ mình đang đứng chỉ cách chân núi chừng hai mươi trượng.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng cả kinh thầm nghĩ :

- Bị tên Đồng tiểu bối này kéo đi quá xa rồi.

Lão lập tức nói to :

- Đại ca, nó đã lùi hơn sáu mươi trượng rồi, đừng bức nó lùi thêm nữa.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vẫn hăng tiết tấn công, chưởng phong không ngớt tung ra, tổn thất không ít nội lực. Mặt mũi lão mồ hôi ướt đầm đìa.

Nghe nhị đệ nói vậy, lão hoảng hốt nghĩ thầm :

- Ta hình như bị tiểu tử kia xỏ mũi. Tuy nhiên lúc này nội thương nó cực nặng, ta chỉ cần bức nó vận công né tránh rồi sẽ đến lúc công lực cạn kiệt hà tất phải phí sức tổn công thế này.

Nghĩ vậy lão lập tức biến đổi thế đánh, lấy hư chiêu công địch.

Đồng Thiên Kỳ cơ trí hơn người. Tuy nhiên lúc này thương thế trầm trọng, ngũ quan đau thối nhưng đầu óc vẫn rất sáng suốt. Chàng biết rằng đây là cơ hội thoát thân tốt nhất mà chàng bố trí từ trước tới giờ.

Chàng hít vào một hơi chân khí, rồi khi "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vừa dụng hư chiêu, chàng quát to một tiếng :

- Tôn giá cũng tiếp Đồng mỗ vài chiêu thử xem.

Dứt lời thi triển "Hoàng long hồi phượng", thân hình nhẹ xoay, người đã đến sát sau lưng "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã, song chưởng cùng xuất ra.

Một vùng dày đặc hàn long bao trùm quanh người "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã trong phạm vi hai trượng vuông, thế chưởng rất gấp khiến đối phương không còn thời gian nghĩ ngợi.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã biết đó là Tiềm long chưởng, bụng đã sợ vội phi thân lùi về tới một trượng có dư.

Mục đích của Đồng Thiên Kỳ là muốn tìm cơ hội. Tuy nhiên lúc này chàng thấy mình ngay cả việc đề khí phi thân cũng rất khó khăn, nhưng vì còn một tâm nguyện chưa thành nên chàng quyết tâm thoát khổ.

Đồng Thiên Kỳ nghiêng đảng chịu đau, đề khí quát to :

- Người vào đây!

Nói vậy nhưng không biết mình không còn đủ nội lực để xuất Tiềm long tuyệt học được nữa.

Không thấy "Tiềm long công", tuy nhiên vẫn thấy đối phương áp sát mình, "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã hồ nghi muôn phần, bụng bảo dạ :

- Tiểu tử này đa mưu túc kế, nay hẳn đã bị nội thương mà vẫn hành động nhanh như thế ắt có âm mưu gì đây.

Lão lại phi thân lùi thêm ba trượng nữa.

Sinh tử tồn vong được quyết định trong khoảng thời gian tối hậu này.

Hành động cứ thế tiếp diễn, Đồng Thiên Kỳ vẫn tiến, "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã cứ lùi, nếu ai đọc được tâm cơ Đồng Thiên Kỳ lúc này ắt không khỏi cười nôn ruột. Con hổ giấy nhiều khi đọc được người là thế.

Tuy hết sức tức giận nhưng "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã không dám hoàn thủ. Lão chỉ sợ thất cơ là "Tiềm long chưởng" sẽ in hình hàn long lên cái trán đã lạnh giá của mình.

Phút chốc "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã đã lùi hơn hai mươi trượng theo áp lực của Đồng Thiên Kỳ, nghĩa là theo hướng chàng đã lùi lúc trước.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng lùi thêm mấy trượng nữa để giữ cự ly, lão chỉ cách chân núi có vài ba trượng.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng nghĩ bụng :

- Đại ca mất tiên cơ đang ở thế bất lợi, nếu ta lại lùi ắt tiểu tử sẽ có cơ tẩu thoát vào núi mất, lúc đó lại hao hơi tổn sức thêm, chi bằng ta hãy hợp lực với đại ca cho nó mau về châu ông vải.

Nghĩ đoạn lão liền ngưng tụ công lực chờ đợi.

Trong khi tiến thoái, sự di động cực nhanh. Chỉ trong thoáng chốc Đồng Thiên Kỳ đã lướt qua "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng ba bốn trượng. Lúc đó cự ly đến chân núi còn không đến mười trượng.

Lướt qua. "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng, chàng không chú ý đến hành động của lão ta. Nhìn thấy lão ngậm vận công, chàng liền xuất sang "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã một chưởng. Chiêu thức so với trước chậm hơn nhiều.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng lẽ nào không nhận thấy ? Trong lòng lão đã sớm chủ quan, đâu nghĩ đó là kế thoát thân của Đồng Thiên Kỳ. Lão lập tức nhảy ngay vào vòng chiến.

Đồng Thiên Kỳ chính đang chờ cơ hội này, cố sức đề khí, trấn áp cơn đau mỗi lúc một phát tác mãnh liệt hơn, cười ngạo ngễ :

- Hay lắm! Nay hiện diện cả Nhị Thánh đây rồi, có như vậy Đồng mõ mới không tự thẹn..

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã thấy nhị đệ lại giúp sức nên không lùi nữa, giọng nói đã phấn khích hơn :

- Đồng Thiên Kỳ, người là kẻ ngoan cường nhất trong số những kẻ đã bị lão phu giết.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng hăm hở nói :

- Tiểu tử, người tiếp lão phu mộ chưởng nhé !

Đồng Thiên Kỳ vẫn bình thản trả miếng :

- Dù trên lưng Đồng mõ nặng thêm một tí cũng không hề gì, bất quá chỉ sau này tôn giá phải trả giá đắt hơn thôi

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng ngửa cổ lên trời cười ngất :

- Sau này ư ? Người còn nghĩ tới tương lai nữa sao ?

Đồng Thiên Kỳ ngậm vận hết công lực buông giọng khinh thị :

- Đồng mõ vốn dự định địch với nhị vị mấy chiêu nữa, nhưng vì tương lai mà Đồng mõ cảm thấy rằng mình cần phải đi đây

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng thoáng ngơ ngác, rồi lão phát ra tràng cười điên cuồng :

- Ha ha ha... hô hô hô... Đi ư ? Đồng Thiên Kỳ ! Lão phu đã nói rồi, nơi đây là đất táng thân người. Nhị Thánh không hư ngôn bao giờ.

- Hai vị có hư ngôn hay không, Đồng mõ sẽ chứng minh ngay bây giờ.

Nói xong, chàng đột nhiên quát to một tiếng rồi cất tiếng đồng dục :

- Khi Đồng mõ trở lại đây lấy Chấn thiên lệnh, đó là ngày Phi Hà đảo tiêu vong
Dứt lời quay ngoắt người nhắm hướng núi nhún mình lao vút đi.

Phi Hà nhị thánh sử dĩ không xuất thủ trước vì mãi lo sợ đối phương thừa cơ trốn mất vào rừng. Tuy nhiên hai người vốn luôn đề sẵn công lực, thấy Đồng Thiên Kỳ lao đi, cả hai mừng thầm trong bụng, đồng thời hét to một tiếng :

- Đồng Thiên Kỳ, người tự mình tới lấy cái chết đó nha !

Rồi cả hai cùng xuất chiêu "Nhật chiêu vân hà" thế lôi đình vạn cân nhằm người đối phương đang lơ lửng trên không đánh tới.

Nào hay đó là kế "Thừa lực tá lực" của Đồng Thiên Kỳ đã định sẵn từ trước

"Uỳnh" một tiếng như trời long đất lở người chàng trên không bỗng xoay tít một cách kỳ diệu, như con đại bàng vừa xoải cánh trên cao rồi rơi chệch về phía rừng.

Phi Hà nhị thánh hút mắt vào đối phương. Sự căng thẳng đã bình hòa trở lại. Đột nhiên nghe tiếng Đồng Thiên Kỳ vọng lại rõ mồn một :

- Các vị có nhớ trong Tiềm long tuyệt học có một chiêu "Cửu tiêu quy long" không ? Đồng mỗ rất mong chư vị tiến thêm một đoạn đường.

Dứt tiếng, người chàng đã nhập vào rừng thẳm xa tới sáu bảy chục trượng.

Trên mặt Nhị Thánh sự bình hòa lại trở nên căng thẳng. Bây giờ họ mới hiểu ra tất cả những hành động của mình đã được đối phương tính trước và lợi dụng triệt để. Cả hai cố giấu vẻ xấu hổ, hiện sát khí bưng bưng quát to :

- Chúng bây còn đứng trôn ở đó làm gì nữa ? Đồng Thiên Kỳ bị nội thương cực nặng mau đi bắt hẩn về đây ! Nhanh lên!

Phi Hà đảo chủ không hề nghĩ tới việc Đồng Thiên Kỳ có thể thoát khỏi tay thân phụ và thúc phụ của mình như vậy, mắt nhìn cừu nhân mất hút, lão vừa tức giận vừa sốt ruột hét to:

- Nhanh lên ! Mang theo chó ! Hôm nay nhất định phải tìm bằng được Đồng Thiên Kỳ về đây, bất kể sống chết.

Nói xong tự lão cũng phóng nhanh về sườn núi.

Phi Hà Nhị thánh mười phần khẩn trương. Vừa thấy đảo chủ đi khỏi, cả hai nhìn nhau rồi cùng phi thân vào rừng.

Bọn võ sĩ Phi Hà đảo đang vây quanh đấu trường thấy Đảo chủ và nhị vị trưởng lão đã động thân, nào dám chần chừ

Chúng cùng hét to vang dội cả núi rừng, tiếng chó sủa, tiếng bước chân rầm rập tạo thành một thứ âm thanh vô cùng hỗn độn.

Đồng Thiên Kỳ rơi mình xuống sườn đồi còn theo đà trượt đi bảy tám bước nữa, cuối cùng chàng đưa hai tay ôm lấy một thân cây nhỏ cho khỏi ngã, tự nhiên người lão đảo chỉ chực ngã xuống.

Chàng đưa tay áo lau vết máu và không ngừng ứa ra nơi khoe miệng, thở dài một tiếng :

- Đây là lần đầu tiên Đồng Thiên Kỳ muốn nghỉ ngơi một lúc.

Chàng vừa mới ngồi xuống, đột nhiên thấy trước mặt thấp thoáng một nhân ảnh. Đúng là có người vừa đáp xuống nhẹ như sợi lông chim sau một gốc cây lớn cách chàng có năm thước.

Thân bị hãm trong vòng vây của địch, tình thế lại đang quẩn bách, Đồng Thiên Kỳ theo bản năng chống tay xuống đất định bật người lên, nào hay lực bất tòng tâm,

ngực nhói lên đau như dao cứa, mới biết mình giờ đây thậm chí một tắc cũng khó chuyển mình.

Đồng Thiên Kỳ bất giác thở dài thâm nghĩ:

- Người chết ở đâu mệnh trời đã định, xem ra đây là nơi táng thân của Đồng Thiên Kỳ rồi.

Người vừa nhảy xuống thấy Đồng Thiên Kỳ không đứng dậy được ngạc nhiên hỏi :

- A Di Đà Phật ! hân thưởng thế thí chủ không nhẹ ?

Ngẩng mặt lên nhìn, Đồng Thiên Kỳ thấy đối diện là một lão hòa thượng, chàng cười lành lạnh rồi gật đầu nói :

- Tôn giá đến đây thật đúng lúc.

Hòa thượng ngơ ngác hỏi :

- Thí chủ nói thế với dụng ý gì ?

- Vừa khỏi huyết hổ lại đến hang rồng, tôn giá thật là hạnh vận.

Hòa thượng vẫn mơ hồ hỏi :

- Lão nạp có hạnh vận gì vậy ?

Đồng Thiên Kỳ vẫn thản nhiên cười bảo :

- Thụy Long, Nhật Nguyệt Bang đang muốn tìm Đồng Thiên Kỳ. Tôn giá ắt lập được một kỳ công trước mặt Nguyệt Hoa phu nhân.

Hòa thượng chính là vị hành khiển ngự tiền của Nguyệt Hoa phu nhân, hiệu Thụy Long, nghe xong làm như không biết chỉ hỏi :

- Đúng thế, lão nạp chính là hành khiển ngự tiền nhất đẳng hộ pháp của Nguyệt Hoa phu nhân. Thí chủ không lẽ biết nơi Đồng Thiên Kỳ hạ lạc ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Tại hạ chính là Đồng Thiên Kỳ, tôn giá chỉ cần đưa tay là lập được kỳ công.

Thụy Long giật mình, lát sau thở dài, nói:

- Đồng thí chủ quả thật không còn sức kháng cự ?

- Vì thế Đồng mỗ đã nói tôn giá đưa tay là lập được công.

Lúc đó từ xa vắng lai tiếng chó sủa.

Thụy Long hòa thượng biến sắc hỏi :

- Đồng Thiên Kỳ! Người cho rằng lão nạp đến đây tìm người lập công ư ?

- Đồng mỗ nói một câu hơi tự cao rằng Nguyệt Hoa phu nhân lặn lội nghìn dặm đến Phi Hà đảo này mục đích chỉ vì Đồng Thiên Kỳ này.

Tiếng chó đã gần, người của Phi Hà đảo hẳn sẽ tới bây giờ, tôn giá đừng giả bộ nữa.

Thụy Long hòa thượng thở dài :

- Thằng thẩn quật cường như thế mới là trượng phu.

Đồng Thiên Kỳ cười lớn :

- Ha ha ha... Tôn giá khỏi cần nhọc sức trau chuốt ngôn từ làm gì, Đồng Thiên Kỳ vốn không quen nghe nói ngọt.

Nghe tiếng cười to như vậy, hòa thượng biến sắc hỏi :

- Chẳng lẽ người muốn chúng đến bắt người sao ?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên đáp :

- Đồng mỗ chỉ có một mạng, giao cho ai cũng thế cả

Tiếng chó nghe đã rất gần, hiển nhiên chúng đã dò ra phương hướng.

Thụy Long đột nhiên trầm giọng :

- Tiểu thí chủ, hôm nay lão nạp không phải tới đây với mục đích đó. Tuy nhiên sợ rằng người Phi Hà đảo muốn người táng mạng ở đây.

Chưa nói dứt câu, hòa thượng đã búng tới vùng tay điểm vào ma huyết trên mình Đồng Thiên Kỳ, rồi cắp lấy chàng phi thân chạy đi.

Trèo non vượt dốc nhanh như chim, tuy Đồng Thiên Kỳ không biết công lực của lão hòa thượng kia, nhưng căn cứ vào kinh công cũng đoán chắc rằng người này võ công quyết không dưới người nào trong Phi Hà Nhị Thánh. Bởi thế chàng đoán rằng mình thực sự đã rơi vào đầm rông chẳng sai. Võ công của một gã hành khiển ngự tiền còn thế, thì Tổng đàn của Nguyệt Hoa phu nhân sao chẳng phải đầm rông ?

Tuy lúc này thân thể đau ê ẩm không nhắc tay nhắc chân gì được nhưng trí tuệ chàng rất tỉnh táo. Chàng nhận ra Thụy Long đã đưa mình vượt qua năm ngọn núi càng lúc càng cao hơn. Rừng già dần dần nhường chỗ cho núi đá, lúc đó hòa thượng mới nhằm một đỉnh núi rất cao tiến đến, nhưng không biết vị này muốn đến chỗ nào.

Một lúc sau, Thụy Long dừng lại đặt Đồng Thiên Kỳ dưới một gốc cây nói :

- Mau đi bẩm với tiểu thư bẩm tọa rằng Đồng Thiên Kỳ đến.

Tiếng một nữ nhân đáp lời rồi im lặng, chúng đã đi bẩm phục rồi.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt lạnh lùng nhìn Thụy Long nói :

- Tôn giá lúc này nên giải khai huyết đạo cho Đồng mỗ.

Thụy Long cười hỏi :

- Nằm chẳng phải thoải mái hơn ngồi ư ?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười bảo :

- Nguyệt Hoa phu nhân oai danh bao trùm võ lâm chẳng lẽ nào còn sợ Đồng Thiên Kỳ với nội thương trầm trọng nữa ư ?

Thụy Long hòa thượng không chút giận dữ, chỉ từ hòa nói :

- Tiểu thí chủ, người giang hồ đều bảo người miệng lưỡi lợi hại bây giờ lão mới thấy.

Nói xong giải ngay huyết đạo cho chàng.

Đồng Thiên Kỳ khó nhọc nhồm người lên thì chợt nghe một giọng nói ngọt ngào trong trẻo của thiếu nữ :

- Tiểu thư bảo chúng ta đưa nó vào, lão hãy ở ngoài này canh phòng, có tin lập tức báo ngay.

Giọng hòa thượng cung kính đáp :

- Lão nạp tuân lệnh.

Lại cười nói với Đồng Thiên Kỳ :

- Tiểu thí chủ sinh tử có số, phú quý do trời. Người không thể ngờ tới cục diện hôm nay sẽ phát triển thế nào đâu.

Nói xong đi nhanh ra ngoài.

Đồng Thiên Kỳ thấy trước mặt mình là hai thiếu nữ mặc áo xanh mới độ mười lăm mười sáu tuổi. Hai thiếu nữ nhìn nhau, rồi một cô lớn tuổi hơn mở lời :

- Đồng ca ca, tiểu thư chúng tôi bảo dìu chàng vào.

Thanh âm ngọt ngào thật dễ nghe như làm người ta quên đi những bức bối trong lòng.

Đồng Thiên Kỳ ngược khuôn mặt tái xanh nhìn hai thiếu nữ, lãnh đạm nói :

- Hai vị hãy dẫn đường, tại hạ sẽ tự đi

Nói xong chàng khó nhọc gượng đứng lên.

Hai thiếu nữ đã hay tin Đồng Thiên Kỳ bị thương nhưng không ngờ thương thế chàng trầm trọng đến mức đó. Họ nhìn vết thương ở ngực và khoe môi rỉ máu của chàng, kinh hãi nói :

- Chàng bị thương nặng lắm, đi sao được ?

- Đồng Thiên Kỳ còn nói được là còn đi được!

Hai thiếu nữ nhìn nhau nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu nói :

- Khi nào không đi được nữa thì nói nha !

Thế rồi một người đi trước rẽ đám mây song lò xo hai bên vách đá, một người đi sau cách Đồng Thiên Kỳ vài bước.

Đến vách đá chắn ngang trước mặt, thiếu nữ đi trước vén một đám mây song phủ dáy nói nhỏ nhẹ :

- Đồng ca ca vào đi !

Thì ra sau đám mây song đó là một cửa động

- o O o-